

γκορνιτσιά ή, ένιαχ. άγουρνιτσά Σκόπ. άγκουρν'τσιά Μακεδ. (Χαλκιδ.) άγκροφ'τσά Μακεδ. ("Ασσηρ.)

Έκ του Βουλγαρ. *g o r n i t s a* (= άγρια άχλαδιά). Πβ. Δ. Γεωργακάιν εις "Ηπειρ. Χρον. 12 (1937) 182 σημ., 1.

Γ κ ο ρ ι τ σ α 1, τὸ όπ. βλ., ένθ' άν.

γκόρνιτσο τό, ένιαχ. άγκόρν'τσου Μακεδ. (Χαλκιδ.) γκρόρν'τσου Μακεδ. ("Ασσηρ.) γκουρνίτσ' Μακεδ. (Νιγρίτ.)

Έκ του ούσ. *γ κ ο ρ ν ι τ σ ι ά*, τὸ όπ. βλ.

Γ κ ό ρ ι τ σ ο 1, τὸ όπ. βλ., ένθ' άν.: Πάλευαν ποιός νά πάρ' πολλά γκρόρν'τσα (έκ παραμυθ.) Μακεδ. ("Ασσηρ.)

γκορνιτσούδα ή, ένιαχ. άγκουρνιτσούδα Μακεδ. (Στεφνιν.)

Υποκορ. του ούσ. *γ κ ο ρ ν ι τ σ ι ά* διά τής παραγωγ. κατ. -ο ύ δ α.

Γ κ ο ρ ι τ σ ι τ σ α, τὸ όπ. βλ.

γκόρος ό, "Ηπ. (Δερβίτσ. Κόνιτσ.) γκόρου "Ηπ. (Κόνιτσ.)

Έκ του 'Αλβαν. *g u r* (= πέτρα).

1) Έπίμονος, στενοκέφαλος ένθ' άν.: Ντίπ γκόρος είναι ό μαυρός! "Ο,τι και νά του λές, δέν παίρνει "Ηπ. (Δερβίτσ.)
2) Είς την συνθηματ. γλώσσαν, ό βοϋς "Ηπ. (Κόνιτσ.)
β) Κατ' επέκτ., τὸ βόειον κρέας "Ηπ. (Κόνιτσ.): Μάνερες γκόρο (μάνερες = ξεφαγες).

γκότης ό, "Ηπ. (Βαβούρ. Κωνσταν. Τσαμαντ.) Πελοπν. ("Ηλ. Πύργ.) γκόντ "Ηπ. ("Ελληνικ. Χουλιαρ.) γκόντ'ς Στερελλ. (Περίστ.) Θηλ. γκόταινα "Ηπ. (Βαβούρ. Κωσταν. Τσαμαντ.) γκότινα Στερελλ. (Περίστ.)

Η λ. συνθηματ. Διά την πιθανήν προέλευσιν πβ. τὸ 'Αλβαν. *z o i* και τὸ Βουλγαρ. *g o s p o d a p* τὰ όποια σημαίνουν Θεός, άφέντης.

Είς την συνθηματ. γλώσσαν τών κασσιτερωτών, *ά λ ε ι φ ι ά δ ω ν*, άνήρ, γυνή "Ηπ. (Βαβούρ. Κωσταν.) Πελοπν. ("Ηλ. Πύργ.): Άσμ.

Τής λειανοματίνας τὸ χαντρί
και τής νόσως τὸ μουσούνι
και του γκότη τὸ κρικέλι
γειά σου, μαστρο-Βαγγέλη!

(λειανοματίνα = θυγατέρα, χαντρί = αίδοϊον, νόσω = νύφη, μουσούνι=κλειτορίς, κρικέλι=έδρα) Πύργ. β) Είς την συνθηματ. γλώσσαν τών βαρελοποιών, τὸ άφεντικόν "Ηπ. (Τσαμαντ.) γ) Είς την συνθηματ. γλώσσαν τών κασσιτερωτών, ό νοικοκύρης "Ηπ. (Βαβούρ. Έλληνικ. Χουλιαρ.) δ) Γενικώς εις τὰς συνθηματ. γλώσσας, ό κύριος, ή κυρία Στερελλ. (Περίστ.): Ού γκόντ'ς γλαβίζ' ζαντός (= ό κύριος είναι χαζός). 'Η γκότινα γλαβίζ' μπάνιζ' (= ή κυρία είναι πολύ ώραία). ε) 'Ο μάγκας Στερελλ. (Περίστ.)

γκοτόπουλο τό. "Ηπ. (Τσαμαντ.) γκοτόπ'λο "Ηπ. ("Ελληνικ. Τσαμαντ. Χουλιαρ.)

Υποκορ. του ούσ. *γ κ ό τ η ς*, τὸ όπ. βλ.

Είς την συνθηματ. γλώσσαν τών βαρελοποιών, ό υίός του άφεντικου ένθ' άν.

γκότσι έπίρρ. "Ηπ.—Χ. Χριστοβασ., Χρον. Σκλάβ., 188 γκόντσ' "Ηπ. (Πρέβ.) Θεσσ. (Φάρσαλ.) Στερελλ. ("Αχυρ.)

γκόντ' "Ηπ. (Ζαγόρ. Λάκκα Σούλ. Φροσ.) γκόντζι "Ηπ. (Τσαμαντ.) Πληθ. γκόντσια "Ηπ. Μακεδ. (Καστορ.) κ.ά. γκόντθα "Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) κ.ά. γκούτθα "Ηπ. (Δωδών.) κούτσια Πελοπν. (Γορτυν.) άγκόντθα Θεσσ. (Γερακάρ.)

Έκ του Τουρκ. *g ö c* = μεταφορά, μετακόμισις.

Έπί τών ώμων, ιππαστί, ένθ' άν.: Παίρνω τὸ παιδί γκόντσ' "Ηπ. Κουβαλείς τὸ παιδί γκόντ' "Ηπ. (Λάκκα Σούλ. Φροσ.) Οί βλάχ' παίρν' τ' άρνιά γκόντθα "Ηπ. Πάρι μι γκόντ' "Ηπ. (Ζαγόρ.) Νά σέ πάρω γκόντζι "Ηπ. (Τσαμαντ.) Κατορθώθηκε νά καταπειστούν και νά μεταφερθοϋν 'ς τὸ χωριό γκόντσι, 'ς τίς πλάτες τών γιερώτερων άντρών Χ. Χρηστοβασ. ένθ' άν. || Φρ. Τόν έχ' γκόντσια (ένν. ό διάβολος) "Ηπ. Συνών. φρ. *Τ ό ν έ χ ε ι κ α β ά λ λ α*. Συνών. *ά γ γ ο υ ρ ά κ ι α*, *ά γ κ ά ν ι α*, *ά μ π ε λ έ τ σ α*, *κ α β ά λ λ α*, *κ α λ ι κ ο ύ τ σ α*, *δ π α*, *δ π α λ α*, 'ς *τί ς π λ ά τ ε ς* (εις λ. *π λ ά τ η*), 'ς *τ ό ν ω μ ο* (εις λ. *ω μ ο ς*).

γκού τό, Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) Σύμ.

Ήχοιμητική λέξις.

1) Χοίρος, εις την γλώσσαν τών νηπίων Μακεδ. (Βογατσ.) 2) Κύων, όμοίως εις την νηπιακήν γλώσσαν Σύμ.

γκουάνι τό, βλ. λ. *β α λ ά ν ι*.

γκουανιάζω ένιαχ. γουανιάζω Κρήτ. ("Αγιος Γεώργ. κ.ά.) γουανίζω Κρήτ. ("Αγιος Γεώργ.)

Έκ του ούσ. *γ κ ο υ α ν ό*, τὸ όπ. βλ., και τής παραγωγ. κατ. -ι ά ζ ω, -ί ζ ω.

Λιπαίνω, ρίπτω λίπασμα εις φυτά ή δένδρα: "Αδικα έγονάνιαζα τὸ στάρι μ' όφέτος, γιατί τό ριζ' άέρας και δέ θά βγάλω κλαδι (= καθόλου) "Αγιος Γεώργ.

γκουανό τό, ένιαχ. γουανό Κρήτ. ("Αγιος Γεώργ. κ.ά.) άγουανό Κρήτ. ("Αγιος Γεώργ.) άγουανός, ό, Κρήτ. ("Αβδοϋ κ.ά.)

Έκ του Γαλλ. *g u a n o* (=κόπρος πτηνών χρησιμεύουσα ως λίπασμα).

Λίπασμα ένθ' άν.: Με τόν άγουανό και τὸ νερό οί έλιές πετάξανε λουμάκους (=ζωηρούς βλαστούς) Κρήτ. ("Αβδοϋ). "Ηβαλ' άγουανό 'ς τή γούλα κ' έθέρειψε (γούλα = γογγυλοκράμβη) Κρήτ. ("Αγιος Γεώργ.)

γκουβερήσιος έπίθ. άμάρτ. γκουβερήσιοι "Ηπ. (Κόνιτσ.)

Έκ του τοπων. *Γ κ ό υ β έ ρ ι* και τής παραγωγ. κατ. -ή σ ι ο ς.

Ούτως έλέγοντο εις την συνθηματ. γλώσσαν τών μαστόρων οί κτίσται οί έργαζόμενοι καθ' όμάδας.

γκουβερνάντα ή, σύνθηθ. κουβερνάντα σύνθηθ. γουβιερνάδα "Ηπ. ("Ιωάνν.)

Έκ του Γαλλ. *g o u v e r n a n t e* = παιδαγωγός. 'Ο τύπ. *κ ο υ β ε ρ ν ά ν τ α* έκ τής αίτιατ. *τ ή ν γ κ ο υ β ε ρ ν ά ν τ α*, του έρρίνου έκληφθέντος ως άνήκοντος εις τὸ άρθρον.

Ίδιωτική νηπιαγωγός ή παιδαγωγός, οίκοδίαίτος συνήθως και άλλοεθνης, αναλαμβάνουσα την φύλαξιν, άνατροφήν και διδασκαλίαν ξένης γλώσσας εις έν ή περισσότερα παιδιά ένθ' άν. Συνών. *β ά γ ι α*, *ν έ ν α*, *ν τ α ν τ ά*.

